

מכתבים

גם בארץ, גם בחוץ לארץ

על התייחסות למשוררים צעירים (העולם הזה 19.2.86).

אני נאלץ להעיר על חוסר-אמת ועל פגיעה קשה ומעליבה בי במדור דף חדש. כותב מי שחי תום ככינוי סיפורתי (ע. הרה) שאמרת בחול' בראיון, על כמה מן המשוררים של הדור החדש. שאני אוהב את כתיבתם. טענת הכותב היא שרק בחול' אני אומר דבי רים כאלה ולא בארץ.

העולם הזה ערך לפני שנים אחדות (העולם הזה 28.3.83) ראיון גדול ומקיף איתי, ובו אמרתי אותם דברים על המשוררים בני הדור שלאחר דור המדינה.

לא הייתי כותב מיכתב זה אלמלא העובדה שכל הטיעון הוא כי בארץ אינני אומר דברים על משוררים שאת כתיבתם אני אוהב. הכותב היה צריך לדעת שבאותו עיתון, המשיך לשלוח אכסניה, כבר כתבתי. כך שכל הטענה מבוססת על שקר. יהודה עמיחי, ירושלים

הסכימה הבטיחית

עוד על האיקס הצהוב (העולם הזה 19.2.86 ואילך).

אורי אבנרי תהה במדורו יומן אישי האם מיהו מהאלפים בהפגנה (נגד ועידת כך) ידע כיצד נולד האיקס הצהוב.

אני יודע, מאחר ואני היוצר של הסמל הזה. זה מעניין, אך לא מפתיע, שלמטרה דומה, בטווח של 30 שנה, נוצרו סמלים זהים על-ידי אנשים שונים.

בתפיסה האנושית יש סכימות אוניברסליות בסיסיות. האיקס הוא אחת מהן. ואני, כמעצב, טוען שיעצוב נכון נבנה על שני מישורים — הלוגי והאינסטינקטיבי — וזה נכון גם לגבי הסימל הזה.

יותר מדי

על המונולוג של צבי גור (העולם הזה 19.2.86).

הערה למונולוג של צבי גור, ואני מצטט: "היה יום שבת, הלכתי בפרדסים, בין נטיצינה לבאר יעקב, אצלי רק תפוחים..."

גם לרצוח, גם לברוח מהכלא, וגם לקטוף תפוחים בלי רשות, זה כבר יותר מדי.

של"ג הוא לא יל"ג

על מפרש התנ"ך של"ג (העולם הזה 26.2.86).

העולם הזה התייחס לשל"ג בדיוק כמו עיריית תל-אביב. היא נתנה לו רחוב קטן (מאחורי הסופרמרקט בבניה/הרדה) ואתם נתתם לו, במדור תמרוורים האחרון, תואר של מורה תל-אביבי ותו לא.

האמת היא כי של"ג, או בשמו המלא, שמואל אריה לייב גורדון, היה, עם כל הכבוד למורים התל-אביביים, קצת יותר מזה.

אומנם את דרכו בחיים החל כסוחר, אבל עד מהרה התפנה לעיסוקים אחרים. בראשית המאה הוא ייסד בורשה את עיתון-הילדים העברי הראשון, עולם קטן; אחר-כך נודע כמחברו של בלי דות עבריות רבות, עד כדי כך שלעיתים קרובות טעו וחשבו שהוא יל"ג. הלא הוא יהודה לייב (אשה עבריה, מי ידע חייכי) גורדון; בהמשך היה למתרגם-אמון (בין השאר, הוא תרגם את מהד' מלך ליר של שקספיר לעברית) ובגיל 42 זנח את הכל והקדיש את 26 שנות חייו הבאות, עד ליום מותו, לכתיבת הפירושים שלו לתנ"ך.

הזקאל בן, ירושלים

הסבתא תפשה עניין

על שמות-העט של כותבי דף חדש (העולם הזה 19.2.86).

עם כל דבקוטי ברעיון מיוזג-הגלויות, אינני יכולה להימנע מלשלוש, מדי פעם, עין לשמות בעלי הכתבות בעיתון, לראות כיצד מיוזגיה גלויות מתבצע הלכה למעשה.

בהעולם הזה המצב הוא דווקא די בסדר — יש ליבוביץ ויש נוימן; אבל יש גם סרגוסטי ויש גם גלון. והשבוץ אף היה נרמה לי שהצר שלי (תסלחו לי על הביטוי) זכה לתיאגורת. היה זה כאשר במדור דף חדש הופיע אחד ע. חדה, והייתי משוכנעת שזה בן (או בת) מישכת חדה החלכית, אבל בירור מהיר אצל סבתא, שהיא אנציק' לופריה חלכית מהלכת, העלה כי איש הסיפרות העולם הזה 2531 (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקירמי:

הרוצח עדיין חופשי?

שבע נערות נרצחו בכבישים: ארבע מהן היוליות, חמש מהן טרמפיסטיות. ארבע נמצאו ערומות, אצל ארבע נתגלו סימני התעללות ויש מתוכן נרצחו בכבישי-החקף. האחרונה בהן היתה אורלי רובי (בתצלום). היתה מיוחדת מעלה את האפשרות כי בכל המקרים הרוצח היה אותו האיש, הסובב עדיין חופשי. סימוני: גבר, מטורף, פדיסט ואימפולסיבי.

פגע מחוץ לזמן

הרוצח איזואן (גז'ן) רמזאניוק יעמוד לדין בישראל על ששעים שנעשו לפני שקמה המדינה. במקום אחר, ולפי חוק שחוקק אחרי ביצוע הדין עבירות. כיצד מתמודד הדין מישפט הישראלי עם בעיות עקרוניות אלה?

רכבת הרוטציה

כיצד נולדו הדיבורים על הצמיחה הכלכלית, מדוע הם מעוררים התרגשות אצל העסקנים וכיצד הם מאיימים על הרוטציה ו-עשויים להוריד מן הפסים את רכבת-הממשלה?

צייד הצבעים

יום אחד הפסיקו התלמידים בשטחים הכבושים להפגין, חדלו להשליך אבנים. השתרר שקט. תחת זאת החלו מאות אלפי אורחים להתלבש בציבעי הרגל הפלסטיני. במימשל לא יכלו להחליט: לצוד את עברייני הצבע, או לא? אולי זהו סיפור בדיוני — ואולי לא כל-כך.

כולבוטק: בידור וכוח

בראיון גלויילב מספר רפי גינת, מפיק, עורך ומגיש כולבוטק על אופן בחירת הנושאים, על ההתנכלויות נגדו, על כוחה הרב של התוכנית, על הקריירה הקודמת שלו כזמר, על תוכנית טלוויזיה כמופע בידורי, ומכריז: "יש לי תדמית של רשע, עם קול באס ו-130 קילו, שמתנפל על אני שים כאלפן ומפחיד אותם."

ראש עם ממשלה

כל הכאב-ראש של הרוטציה לא היה בא לעולם אילו נהגה בישראל שיטת בחירות שונה, אילו ביום הבחירות היו האזרחים בוחרים ישרי רות בראש הממשלה, כמו שנהוג בארצות-הברית.

חייל מצרי

מוחמד בסיוני המירי פה-כוח המצרי ביש-ראל הופתע כמו כולם מהמהומות בקאהיר, אולם הוא מכריז כי הוא אופטימי. התת-אלוף (במיל) מסביר, כי גם בתפקידו הדיפלומטי אני כמו חייל בצבא — עושה מה שאומרים לי ו' לכן איני חושש לעתידי."

דף חדש

הראש הקטן של יהודה עמיחי והראש הגדול-גדול של מנחם בן הפרוזה הקלוקלת של אהרון אפלפלד — סופר, גרוע וחשוב — יוסף מונדי — האהבה האפלטונית של הצנזורה המקומית.

פצצת סירחון ותסביך שואה

דיווח מיוחד מפסטיבל הסרטים של ברלין: מי השליך פצצת-סירחון בעת הקרנתו של סרט על מישפטי באדר' מיינחהוף, ומדוע מצליח חים סירטי השואה לי-מיניהם בגרמניה היום.

המדורים הקבועים:

- 3 מה הם אומרים - הלכות תמיד
- 28 צודק, גם אם הוא לא צודק?
- דף חדש - הפאראדוקס של אפלפלד
- 30 תשבצים - 86 שנה גועל נפש (2 אותיות)
- 32 הרוסקופ - דגים: המיספרים מדרים
- 33 הכל הולך - מרתון המין
- 34 תמרוורים - יום-הולדת אחת לארבע שנים
- 37 ספרים - אולי בהשוואה ללוסמבורג
- 38 רחל המרהלת - למה סמבה
- 40 העולם הבא - לחברה קדישא
- 42 דרושות בדחיפות בנות לוויה

כתבת השער האחורי:

הריאיון האחרון של נינה קציר

נינה קציר, אשת נשיא המדינה הרביעי, מאושפזת: גילו שיש לי סרטן. אין מה לעשות. אני הולכת למות — אין מה להסתיר. לא אתן עוד ריאיונות, זה הריאיון האחרון שלי."

דחל המרחלת מדווחת:

סבא מנחם בגין, החופה של הנכדה איילת מילוא (בתצלום) והחתן סמי לוי • סבא משה, אמא יעל דיין והנכד דן שיאון, בעל העגיל באוץ • מה עשתה הקוקסינל זלמן-שושי בחדר-החלבה של התיאטרון • האהבה הישנה-חדשה של בועז שרעבי ואורנה טל • ההריון הנוסף, בגיל 40, של שרה מילר • הפסטיבל הירושלמי בסיגנון ריזדה-ברזיל, של יואל רקס • מצליחים בנפרד בירושלים, אוהבים ביחד אשה אחת בתל-אביב.

3 מיכתבים - שקספיר מהרצליה

4 איגרת-העורך - דס-התמצית של העיתונות

5 תשקיף

6 במדינה - המסע אל ארץ כנען

10 שידור - סלט פירות הנדון - בחירה ישירה של ראש-הממשלה

11 אנשים - ועוד הכרס נטויה

12 יומן אישי - כתבת בשם ריקה (זראי)

17 ראיין - עם רפי (כולבוטק) גינת

18 גם זה וגם זה - בר-צור, סעי!

21 חלון-ראויה - עליית-אנה מעור

22 מיכתבים לרותי - שלושת הנדבכים של יחסים רציניים

24

28

עוד כמו פלסטיק

22

העולם הבא

42